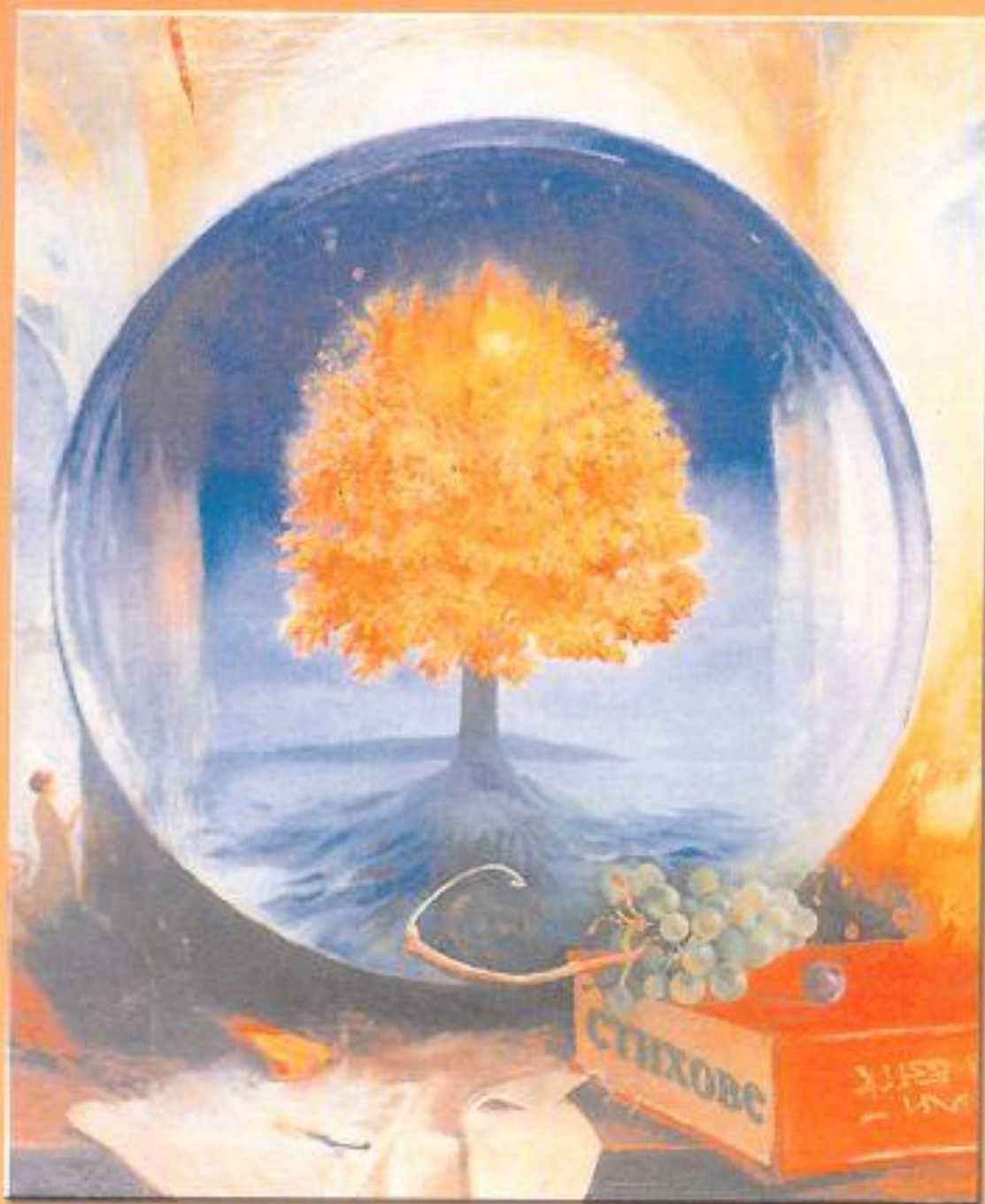

Димитър Тракийски

ВИНО ОТ ДИВАЧКА

© Димитър Тракийски, автор, 2006

© Денъо Денеџ, редактор, 2006

© Издателство „Обнова“, 2006

ISBN 10: 954-9920-83-6

ISBN 13: 978-954-9920-83-3

ПЪТЕКА

Каква природа в мене кръв е вляла:
пред самогивска хубост да немея,
усетя ли я - в нея да се влея,
на струните ѝ - песен зазвучала.

На росен камък рани да си връзвам
с попътно биле и треви горчиви.
Преглътнал болка и слова лютиви,
нехайно пак по билото да бързам.

Петите ми да парят от премала,
да съхнат устните без сетна влага,
но във съня ми кротко все да ляга
един копнеж, една усмивка бяла.

За морен друмник поздрав да намеря.
Да листне за размумка детелина.
Да падне вечер от надежди синя,
звезда да ни покани на вечеря.

Да срочам думи от пожар горещи;
да шепна имена от обич тръпни;
да гоня образите недостъпни
на толкова светци в безумни срещи.

РЕКА

Като река от бряг на бряг се лутам
и търся себе си в безкрая.
Дали съм пътник в трескави минути
или съм странник сам не зная.

Реката е тъй шеметно пенлива
от прагови скали и водопади.
Лудетина е тя в клисури диви,
минава с грохот всеки кръг на ага.

Река, река! И трезвена, и луда!
Река-сълза! И пролетна мътилка.
Ти пълна си със грехове и със заблуди.
Ти смес си от нектар и от горчилка.

Ако ли тръгнеш права като струна
и чиста като сок във епруветка,
ще бъдеш чужда на кръвта ми лунна,
ще бъдеш сива, неприятна гледка.

Лудувай с бързеи и със въртопи,
провирай се през дяволски ждрела,
за да въртиш неспирно всеки ход ти
на хилядите водни колела.

РЪЦЕ НАД РЕКАТА

Приятелите се разбират и без думи,
с едва загатнат жест или усмивка,
с една дъга във погледа,
с една извивка

на тялото,
застанало безшумно,
но тъй, че да говори по-интимно
от всичко друго,
даже от словата
на този свят,
олекнали предзимно,
издигнати на вятъра с крилата.
Изстиват думите.

Изстиват.

Но над една река остават,
подадени ръце над урви диви.
И слънцето по тях минава.

* * *

Водата ти -
от водопад вода е:
пенлива,
радостна
и звънка.
Със жаждата ми
ще си поиграе
скъпернически тя -
със струйка тънка.

Ще ме примамва
в лумналата жега
и своя весел свят ще ми разкрива
с една усмивка,
дяволито легнала,
с едно упорство
и съблазън дива.

По каменни каскади
с вопъл
ще скача
пъргава и боса.
А долу
в лудите въртопи
ще иска да ме омагьоса.

ПРИТЧА ЗА ДИВОТО ВИНО

Диво грозде -
от лоза дивачка,
от което още
никой не е ял,
сбира го
и във кратунка мачка
един странник във зори запял.

С вкус на билка
в шепите му плюска
сока,
спал под слънчева магия.
Кой над рамото му е поускал
да надникне,
тайнството му да разкрие!

Гдето само дивата природа пее,
гдето не достигат на човека крачките,
там поетът стъпва -
да налее
диво вино -
вино от дивачка.

ЗЕМЯТА НА БЪЛГАРИТЕ

Земьо орна, земьо копна -
селска участ - сладък хляб.
Беше гимна и окопна,
беше с кърви върху снопа,
беше с ледена сълза,
с рало, тъй опротивяло,
с жегли върху вола слаб.
С време пусто, залиняло,
от кахъри погрозняло,
от окови - железа.

Помниш черните градушки,
но не помниш бели дни.
Сменяха се в теб върхушки.
Грабваха ненужни пушки.
От предателски ръце
тръпнеше вдовишко рамо
над сирашки пелени.
Но гореше с гневен пламък
кладата на твоята драма
в обарутено сърце.

Земьо орна, земьо копна -
селска участ - сладък хляб.
Враг един ли ти похлопа,
та до теб да се докопа,
до свещената ти пръст.
Ти презлътна сто неволи,
но не бе послушен раб.
Над гнета, над произвола
ти издигна своята воля,
ти издигна своя ръст.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪТЕКА

- Пътека, 7
- Река, 9
- Ръце над реката, 11
- Водата ти..., 12
- Притча за дивото вино, 14
- Земята на българите, 15
- Към родината, 17
- Бъди невеста на Севан, 19
- Посвещение, 20
- Прощаване, 21
- Просо за гълъба, 24

ПРАЗНИК

- Всичко може да отмине, 27
- Зимни цветя, 28
- Рисунка върху голо тяло, 29
- Мълчалива жена, 30
- Жената с бадемови очи, 32
- Какви приятели сме ние?, 35
- Вятър беше ни завеял, 36
- Празник, 37
- За себе си, 38
- Във зрелостта, 39
- Може навик, 40
- Във любовта ти, 42
- Тя донесе топъл хляб, 43
- Нощна приказка, 44
- Ти може обичта, 45
- Обещание, 46

*Може навик туй да се нарича,
но години - все към тебе тичам.
Може да е лудост, занесия,
но потъвам в твоята магия.
Може да са вятър твоите думи,
но за мен са огън лудо лумнал.
От копито ли вода отпивам,
аз сънувам: с ручея се сливам.
Като дъжд ти можеш да преминеш,
но една дъга ще ми издигнеш.
Даже да ме подкосиш накрая -
аз съм жилав корен - ще изтрая.*